

Dengang Mulle glemte at vaske sine poter

Dette er **historien** om Mulle, den lille **mus**, der blev noget så forfærdeligt forkølet, bare fordi han glemte at **vaske** sine små **poter**.

DER VAR EN GANG EN LILLE MUS, SOM HED MULLE.

Mulle var 4 år og gik i børnehave sammen med en hel masse andre små mus. Musene legede i børnehaven hele dagen lang. Både indenfor, hvor der altid var lunt og rart at være, og ude i den spændende gård, hvor de kunne grave små musehuller i den store sandkasse og mange andre museagtige ting.

Mulle syntes altid, det var sjovt at lege i sandkassen. Men én dag havde det været ekstra sjovt, fordi Line, den søde mus, som også altid legede i sandkassen, havde haft så meget snot i snuden, at det lød helt forkert, når hun sagde sit navn: "Jeg hedder Nine". Det havde Mulle og den lille snottede Line grinet meget af.

Faktisk havde de to mus haft så travlt med at grine, at de havde glemt alle de tissepauser, de ellers altid holdt, når de legede. Derfor blev der heller ikke væsket mange små poter den dag. Mulle havde grinet og gravet lige indtil, han blev hentet af sin mor.

Da Mulle blev lagt i seng den aften, faldt han i søvn med et stort smil om sin lille mund. Så meget glædede han sig til at høre Line sige sit sjove navn igen. Men næste dag i børnehaven kunne han ikke se hende nogen steder. "Line er blevet forkølet og ligger hjemme i sin seng", sagde én af pædagogmusene. "Øv", peb Mulle, og vappede ud til den tomme sandkasse i gården, som faktisk var ret kedelig uden Line.

Aftenen var der heller ikke meget ved. "Jeg har ondt i halsen", peb Mulle til sin mor. "Det er fordi, du snakker så meget, søde Mulle. Det går væk, når du sover", sagde Mulles musemor. Men næste morgen gjorde halsen stadig ondt. Det eneste der var gået væk, var Mulles stemme. Og snuden virkede, som om den ville med, så meget løb den.

“Øv, hvor er det snyd, at jeg skal ligge her, når alle de andre små mus leger ovre i børnehaven”, hviskede Mulle med sin hæse stemme. Og hvorfor var han også blevet så forkølet? Han havde jo haft masser af tøj på i sandkassen og gået med hjemmesko, når han var inde. “Det er snyd”, gentog Mulle og kiggede op på sin musemor med våde øjne og rød snude.

Mulle havde så ondt i halsen, at musemor blev nødt til at tage på apoteket for at finde noget, der kunne hjælpe. På apoteket fortalte hun apotekermusen, at hendes lille musesøn var blevet noget så forfærdeligt forkølet, selvom hun havde klædt ham godt og varmt på. “Jeg forstår det ikke, det er en meget mærkelig historie”, sukkede hun. Men ikke for apotekermusen. Apotekermusen havde nemlig hørt historien mange gange før: “Man kan godt blive forkølet uden at fryse. Det er nemlig dem her, man smitter med”, sagde apotekermusen og holdt sine to poter op for den

bekymrede musemor. “Poterne?”. Muller musemor lignede et stort spørgsmål.

Jå, det lyder mærkeligt, men det er fordi, det er poterne, der kommer mest omkring. Poterne piller snude, poterne gnider øjne og poterne deler dørhåndtag og legetøj med en hel masse andre poter. Og det er på de ture, at poterne fanger alle de små virus fiduser, der gør deres ejermus så forkølede. Musemor nikkede ivrigt og strøg ud ad døren. Hun

glædede sig til at fortælle sin lille forkølede musesøn, at han snart ville blive rask igen og måske næsten aldrig mere blive forkølet, hvis bare han huskede at vaske sine poter hver gang, han havde rørt ved nogen af de der virus fiduser.

Og sådan er det faktisk også for mennesker. Slut prut finale.

www.apoteket.dk